



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **F. B.**, narozený dne „X“
bytem „X“

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/174510-916

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Procesní předchůdkyně žalobce paní A. B., narozená „X“, naposledy bytem „X“, jež zemřela dne „X“, se prostřednictvím svého právního zástupce JUDr. Petra Doležala, advokáta, sídlem Mazovská 476, 181 00 Praha 8, domáhala žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě, přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/174510-916, jímž bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 16. 12. 2015, č. j. 47881/2015/RNL. Žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí a procesní předchůdkyni žalobce přiznal od října 2015 příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně, neboť byla uznána osobou závislou ve II. stupni (středně těžká závislost) dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), namísto příspěvku na péči ve výši 800 Kč měsíčně, jenž náleží osobám závislým v I. stupni (lehká závislost). Současně se procesní předchůdkyně žalobce domáhala, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady předmětného soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Usnesením ze dne 25. 4. 2018, č. j. 78 Ad 27/2016-45, Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v intencích ust. § 107 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití ust. § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o procesním nástupnictví F. B., manžela zesnulé původní žalobkyně „X“, přičemž dané usnesení nabylo právní moci dne 30. 4. 2018.

Žaloba

3. V žalobě procesní předchůdkyně žalobce uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodů nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti. Nepřezkoumatelnost a zmatečnost, spatřovala procesní předchůdkyně žalobce v nevypořádání se žalovaného se vznesenými námitkami nezvládnutí některých úkonů základních životních potřeb v žalobou napadeném rozhodnutí. Procesní předchůdkyně žalobce v žalobě poukázala na nedostatečné vypořádání se žalovaného s rozpory v podkladových dokumentech k žalobou napadenému rozhodnutí. Dále poukázala na skutečnost, že žalovaný nedostatečně přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo dle zásady zakotvené v ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to s ohledem na zjištění obsažené v lékařských zprávách. Procesní předchůdkyně žalobce namítala, že není schopna sama zvládat základní životní potřebu orientace dle § 9 odst. 1 písm. b), neboť její duševní kompetence jsou omezené, stejně jako její orientovanost v čase. Rovněž namítala nezvládnutí základní životní potřeby komunikace, jelikož není schopna psát s ohledem na třes rukou. Jako další nezvládnutelnou základní životní potřebu uvedla procesní předchůdkyně žalobce, bez dalšího, stravování. Procesní předchůdkyně žalobce konstatovala, že žalovaný se spokojil toliko s posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), která řešila pouze zdravotní stránku věci, a nenařídil nové sociální šetření. Závěrem dodala, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci, a tudíž postupoval v rozporu s ust. § 2 a § 3 správního řádu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k žalobním námitkám uvedl, že v rámci odvolacího řízení byl žalovaným vyžádán posudek k posouzení stupně závislosti žalobkyně. Posudková komise hodnotila stupeň závislosti odlišně od posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice (dále jen „OSSZ“. Posudková lékařka OSSZ shledala procesní předchůdkyni žalobce nezpůsobilou zvládat 4 základní životní potřeby – mobilita, oblékání a obouvání, osobní aktivity a péče o domácnost. Nadto shledala posudková komise jako nezvládnuté další 2 základní životní potřeby – tělesná hygiena a péče o zdraví.
6. Žalovaný rovněž vyjádřil přesvědčení, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Přezkum posouzení stupně závislosti žalobkyně byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení. Rozpory nebyly shledány ani v provedení sociálního šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném prostředí a nedochází při něm

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k posuzování zdravotního stavu. Žalovaný považuje za nedůvodnou námitku, že nebyly hodnoceny dílčí rozpory v mobilitě uvedené v sociálním šetření a v lékařské zprávě, neboť mobilita byla uznána jako nezvládnutá již v prvoinstančním řízení.

7. Posudková komise se dle žalovaného vyjádřila komplexně ke zdravotnímu stavu procesní předchůdkyně žalobce. K jednání posudkové komise nebyla procesní předchůdkyně žalobce pozvána, když ani neprojevila zájem o tuto přítomnost. Podkladová dokumentace byla dostatečná k posouzení stupně závislosti bez účasti procesní předchůdkyně žalobce. Rovněž se nevyjádřila k posudku, jenž jí byl na její žádost zaslán. Žalovaný dále konstatoval, že v žalobě je uváděno nezvládnutí základní životní potřeby stravování a mimo to také komunikace a orientace. Nezvládnutí těchto základních životních potřeb nebylo v odvolání namítáno. Posudková komise ani procesní předchůdkyně žalobce nepožadovali provedení nového sociálního šetření, ani nebylo namítáno zhoršení zdravotního stavu. Zdravotní stav procesní předchůdkyně žalobce s ohledem na jí uváděné diagnózy v žalobě byl posudkové komisi znám, jak vyplývá z posudku. Žalobní námitky proto žalovaný považuje za nedůvodné a své rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť procesní předchůdkyně žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.
11. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu a to na základě žádosti procesní předchůdkyně žalobce o příspěvek na péči ve smyslu ust. § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách, kterou prvoinstanční správní orgán obdržel dne 5. 10. 2015. Prvoinstanční správní orgán provedl dne 21. 10. 2015 v místě bydliště procesní předchůdkyně žalobce sociální šetření a následně požádal příslušnou OSSZ o posouzení stupně závislosti. Dne 23. 11. 2015 byl zdravotní stav procesní předchůdkyně žalobce posouzen posudkovou lékařkou OSSZ, přičemž z tohoto posudku, č. j. LPS/2015/4898-LT_CSSZ, vyplynulo, že procesní předchůdkyně žalobce nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem 4 základní životní potřeby – mobilita, oblékání a obouvání, osobní aktivity, péče o domácnost. Jedná se tedy o osobu starší 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni – lehká závislost. Na základě tohoto výsledku posudkového

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zkoumání pak bylo vydáno dne 16. 12. 2015 prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od října 2015, neboť byla uznána osobou závislou v I. stupni – lehká závislost. Vůči tomuto rozhodnutí žalobkyně podala včasné odvolání, v němž namítala, že nezvládá samostatně celkem 7 základních životních potřeb – mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost, a proto by jí měl být přiznán III. stupeň závislosti.

12. V rámci odvolacího řízení žalovaný dospěl k odlišnému závěru oproti prvostupňovému správnímu orgánu, a tedy že procesní předchůdkyně žalobce je osobou starší 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby v II. stupni – středně těžká závislost, neboť nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem 6 základních životních potřeb – mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že při učinění tohoto závěru žalovaný nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvoinstančním správním orgánem, tedy z výsledků sociálního šetření ze dne 21. 10. 2015 a posudku OSSZ ze dne 23. 11. 2015, č. j. LPS/2015/4898-LT_CSSZ. Žalovaný totiž pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči naprosto legitimně v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách nechal opětovně posoudit zdravotní stav procesní předchůdkyně žalobce ještě příslušnou posudkovou komisí. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato komise náležitě hodnotila zdravotní stav procesní předchůdkyně žalobce, a to k datu 5. 10. 2015, jelikož žalovaným oprávněně nebylo požádáno o aktuální posouzení, neboť procesní předchůdkyně žalobce v průběhu odvolacího řízení nikterak nenamítla změnu svého zdravotního stavu, která měla nastat po vydání napadeného rozhodnutí. Soud je toho názoru, že v případě procesní předchůdkyně žalobce nešlo ani o situaci, ve které by významná změna zdravotního stavu procesní předchůdkyně žalobce vyplynula z vlastního zjištění posudkové komise. Stav procesní předchůdkyně žalobce ve věci příspěvku na péči posudková komise posoudila dne 29. 7. 2016 v nepřítomnosti procesní předchůdkyně žalobce, když posudková komise shledala shromážděnou podkladovou dokumentaci dostatečnou k objektivnímu posouzení. Posudková komise, v níž zasedala i odborná lékařka z oboru interní lékařství – revmatologie, vycházela při posudkovém zkoumání z posudkového spisu OSSZ, dále ze spisu žalovaného a také sociálního šetření provedeného v místě bydliště procesní předchůdkyně žalobce dne 21. 10. 2015.
13. Z výše uvedeného je zřejmé, že posudková komise oproti posudkovému závěru OSSZ ze dne 23. 11. 2015 dospěla k odlišnému závěru a to tím, že uznala za nezvládnuté 2 další základní životní potřeby. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobkyně díky svému zdravotnímu stavu nezvládá vedle 4 základních životních potřeb – mobilita, oblékání a obouvání, osobní aktivity a péče o domácnost, také 2 další základní životní potřeby – tělesná hygiena a péče o zdraví.
14. K posudku ze dne 29. 7. 2016 soud podotýká, že jej ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout, přičemž plně koresponduje s výsledky provedeného sociálního šetření u žalobkyně ze dne 21. 10. 2015. Přezkum posouzení stupně závislosti procesní předchůdkyně žalobce byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že žádný právní předpis neukládá posudkové komisi zvat posuzovanou osobu ke svému jednání. Tuto skutečnost ostatně již vyslovil i např. Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 38 Ad 46/2010 – 16, který je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostupný na www.nssoud.cz. V daném případě se soud shoduje s žalovaným, že posudková komise měla dostatečné odborné podklady k tomu, aby posoudila stupeň závislosti žalobkyně v její nepřítomnosti. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že procesní předchůdkyně žalobce ve svém odvolání nepožadovala svoji přítomnost při jednání posudkové komise a požadavek v tomto směru neuplatnila v průběhu odvolacího řízení, a to ani poté, kdy byla vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí případně je doplnit.

15. Na tomto místě soud podotýká, že v předmětné žalobě procesní předchůdkyně žalobce namítala, že vedle 6 základních životních potřeb, které žalovaný uznal, ještě nezvládá další 3 základní životní potřeby - orientace, komunikace a stravování.
16. Ve vztahu k těmto námitkám, a to pokud se jedná o úkon či základní životní potřebu v podobě orientace, komunikace a stravování, soud uvádí, že se ztotožnil s žalovaným, že v případě procesní předchůdkyně žalobce není objektivní medicínský důvod k nezvládnutí těchto základních životních potřeb či úkonů. Procesní předchůdkyně žalobce se ve svém odvolání z výše uvedených základních životních potřeb domáhala uznání nezvládnutí pouze základní životní potřeby stravování, zároveň však v odvolacím řízení nevyžadovala provedení nového sociálního šetření a ani nenamítala zhoršení zdravotního stavu. Ze sociálního šetření ze dne 21. 10. 2015 vyplývá, že procesní předchůdkyně žalobce je s ohledem na základní životní potřebu orientace plně orientovaná časem, prostorem, zrakem i sluchem. Naslouchadlo nepoužívá, pouze brýle na čtení. Komunikuje bez obtíží, hovorové řeči rozumí. Používá mobilní telefon a delší text dle svého tvrzení napsat zvládne. Snadné pokrmy a nápoje zvládne připravit sama, jídlo naporcuje a nají se rovněž samostatně. Při přenášení jídla na místo konzumace je tento úkon znesnadňován třesem rukou. V tomto bodě je na místě upozornit, že daný třas rukou lze kompenzovat běžnými pomůckami jako je odlehčené nádobí, chodítko pro přepravu stravy či dalšími usnadňovači (facilitátory).
17. Žalobní námitka ohledně hodnocení rozporných skutečností uvedených v posudku posudkové komise s relevancí pro posouzení základní životní potřeby mobility je bezpředmětná, jelikož tato základní životní potřeba byla žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí uznána jako nezvládnutá.
18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci odvolacího řízení žalovaným prostřednictvím posudku posudkové komise ze dne 29. 7. 2016, jemuž korespondují výsledky sociálního šetření u žalobkyně dne 21. 10. 2015. Dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, je podstatné to, že posudková komise i žalovaný řádně a úplně zdůvodnili, proč je činěno odlišné dílčí hodnocení dvou základních životních potřeb, přičemž již výše soud nastínil, že se s dílčím odlišným hodnocením posudkové komise, o tom, že žalobkyně nezvládá jen 6 základních životních potřeb, ztotožnil. Učiněné závěry plně odpovídaly stávající právní úpravě obsažené ve vyhlášce č. 505/2006 Sb.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, popř., že by došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, nebo že by bylo rozhodnuto v rozporu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., či zákonem o sociálních službách. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, navíc ji ani nepožadoval.
21. Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci bylo možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla procesní předchůdkyně žalobce v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 16. 8. 2016. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Důvodem pro vyhovění návrhu na přiznání příspěvku na péči v určitém vyšším stupni závislosti na pomoci jiné osoby, nemůže být jen subjektivní pocit dotčeného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. května 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)